

Jézus színeváltozása

Mátét olvasva, kiegészítve a másik két szinoptikus evangélium részleteivel, vázlatszerűen felépíthetjük az események folyását, hozzátéve az ebből felismerhető tanításokat.

Fontos feltételek, mozzanatok

Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost – csak hármat a tizenkettőből. Ott, akkor ők kaptak egy lehetőséget.

Felmentek egy hegyre: kiléptek a hétköznapi szürkeségéből, a hegyre menés gyakorlata figyelmüket magukra, befelé, ill. felfelé irányította.

Imádkoztak közösen (csak Lukács említésében) – megállás, elcsendesedés, a megnyílás lehetősége.

Megélt élmény, tapasztalás

Az álom és a valóság határán látják, hallják, tapasztalják az eseményeket. (Lukácsnál a színeváltozás története közben „elaludtak” a tanítványok.)

Egyszerre élnek át időtlenséget, tökéletességet, katartikus boldogságot és félelmet.

Építsünk sátrat! – templomot – vágyakozás a végtelent a végességben megjeleníteni, megtartani.

Felismerés, Isten-élmény, megértés: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok!”

Visszaébredés: csak Jézust, az embert látják, és az utat lefelé a hegyről. Vissza a valóságként megélt életükbe.

Hallgatás parancsa: az ilyen élményt csak azok értik, akikkel valami nagyon hasonló történik. Jézus feltámadásának tapasztalása sok embert tesz majd befogadóvá.

Aki találkozott ilyennel vagy átélte már „hegy-élményt” – a bizonyosság, az ég és föld összekapcsolásának, Isten közelségének, jelenlétének élményét, az biztos, hogy átélte a hegyről visszajutás, vissza-csúszás, a hegy ködbe vesztésének fájdalmas tapasztalását is.

Elcsendesedéssel visszahozva vagy villámszerűen átcikázva még újra és újra visszaköszön, de egyre távolibb, egyre múltóbb az Élmény. Fáj a hiánya... néha nagyon... Aztán a fájdalom is múltóban...

Ami marad, ami táplál, ami reményt ad, ami a bizonyosságunk: voltunk már a Hegyen! ... És lehetünk is még...

Reményik Sándor: Lefelé menet

Máté 17,2

1.

„Elváltozék...” Köntöse, mint a hó.
Olyan szép, hogy már-már félelmetes –
Mégis: a hegyen lakni Vele jó.
Maradni: örök fészket rakni volna jó.
De nem lehet. Már sápad a csoda,
Az út megint a völgybe lehalad,
Jézus a völgyben is Jézus marad,
De jaj nekünk!
Akik a völgybe Vele lemegyünk,
Megszabadított szemű hegy-lakók
Csak egy-egy csoda-percig lehetünk.
Elfelejtjük az elsápadt csodát,
És lenn, a gomolygó völgyi borúban,
Az emberben, a szürke-szomorúban,
Nem látjuk többé az Isten fiát.

2.

Testvérem, társam, embernek fia,
Igaz: a hegyen nem maradhatunk,
Igaz: a völgyben más az alakunk,
Nekünk lényegünk, hogy szürkék vagyunk.
Botránkozásul vagyok neked én,
És botránkozásul vagy te nekem,
Mégis: legyen nekünk vigasztalás,
Legyen nekünk elég a kegyelem:
Hogy láttuk egymás fényes arculatját,
Hogy láttuk egymást Vele – a Hegyen.

(1932)

Orbán József, Felsőzsolca